

ENTER

THE TRIALS OF APOLLO

ENTER
The Burning Maze

บททดสอบเพลิง

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ภาคต่อของซีรีส์ 'พออร์ซีย์ แจ็กสัน' ที่ทุกคนรอคอย

Rick Riordan เขียน

ปัทมวรรณ บุรณมาตร์ แปล

The Burning Maze

วงกตเพลิง

ววกตเพลิว

Rick Riordan เขียน ปัทมวรรณ บุรณมาตร์ แปล

The Trials of Apollo : The Burning Maze, by Rick Riordan

Thai edition published in 2019 by Jamsai Publishing Co.,Ltd.

Copyright © 2018 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2494-2

ภาพประกอบปก Demon G3

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 389 บาท

พบบ

กระดาษปกอ่อนลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

อะพอลโลผู้เคยเป็นเทพแห่งตะวัน ขับรถโก้เก๋ข้ามฟ้า ต้องร่วงตumblesมาเป็นมนุษย์เดินดินร่างด้อยวัยสาวเกรอะกรัง พลังก็ถูกริบไปสิ้น จะไปไหนมาไหนก็ต้องขอติดรถชาวบ้านเขา แถมแต่ละบททดสอบก็ช่างอันตรายสิ้นดี แต่ถ้าคิดว่ำนั่นแถมมากแล้วล่ะก็ ยังห rokok ยังมีแถมยิ่งกว่าที่ผ่านมา เพราะในการกิจหนนี้ อะพอลโลจะตกต่ำยิ่งกว่าเคย ต่ำแค่ไหนนะเธอ...ก็ต่ำขนาดลงไปใต้ดินเลยนะสิ ไม่ใช่แค่ถ้าหรือฐานลับ แต่เป็น 'เขาวงกต' ของเดดาลัสซึ่งมีชีวิตจิตใจของมันเอง!

ดูเหมือนว่าเทพพยากรณ์คนต่อไปจะอยู่ที่ไหนสักแห่งในวงกต อยู่ภายใต้การคุมขังของจักรพรรดิร้ายคนสุดท้ายแห่งไทรอัมวิเรต ก็รู้หรอกนะว่ามันคือกับดัก แต่อะพอลโลยังจะมีตัวเลือกอื่นอีกหรือ แน่นอนว่าลำพังเขาคนเดียวไม่มีทางไปถึงไหน จึงต้องพึ่งพาเหล่ามนุษย์ทั้งเทพกันอีกแล้ว คราวนี้พิเศษหน่อยเพราะได้ญาติแห่งธรรมชาติมาเป็นกองหนุน อย่าคิดเชียวว่าต้นไม้ใบหญ้าจะอ่อนโยนฟุ้งฟ้าง ถ้าไม่อยากเจอการเอาคืนจากพวกเขาก็ห้ามทำร้ายธรรมชาติเด็ดขาดนะทุกคน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

ริก ไรออร์แดน (Rick Riordan)

นักเล่าเรื่องเทพตำนานและปกรณัมโบราณ เกิดเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 1964 ที่ซานอันโตนิโอ รัฐเท็กซัส ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บอสตันกับภรรยาและลูกชายอีกสองคน

ก่อนที่จะมาเป็นนักเขียน เขาเป็นครูสอนหนังสือในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งที่โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลนับเนื่องเป็นเวลาถึงสิบห้าปีด้วยกัน

ในสายงานนักเขียน ริก ไรออร์แดนได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย ผลงานซึ่งจัดเป็นวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของเขาคือ Percy Jackson and the Olympians ตามมาด้วยภาคต่อในชื่อว่า The Heroes of Olympus นอกจากนี้ยังมี The Kane Chronicles ที่ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับเทพอียิปต์ด้วย

จากใจนักแปล

ขอต้อนรับสู่รายการไขปริศนาอักษรไขว้กับ (อดีต) เทพทันโจอะพอลโลคะ #ผิดส์!

ก่อนอื่นต้องขอบคุณเพื่อนๆ น้องๆ นักอ่านที่ส่งทั้งพิดแบ็กทั้งให้กำลังใจกันมหาศาลจากเล่มที่แล้วทั้งหน้าไมค์หลังไมค์ ขอคุณนะค่ะ

จากใจนักแปลเล่มนี้เราเป็นคนแปลไม่ก็รู้จะพูดยังไงเลยคะ *ยกผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาหนึ่งหยดถ้วน* เพราะหลังจากแทบเอาตัวไม่รอดจากอดีตรักเก่าในเล่มที่แล้ว มาถึงเล่มนี้ในความมันส์ในวงกตเพลงที่ยังไม่แพ้ของเดิม เพิ่มเติมคือมีพัฒนาการตัวละครและเนื้อเรื่องเข้มข้น จนถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นก็ทำให้จากที่ตอนแรกหมั่นไส้อะพอลโล (ไม่) เบา แต่ตอนนี้ใจบางๆ ของนักแปลแสนสงสารชะตากรรมของอะพอลโลและพี่น้องผองเพื่อนชาวค่ายฮาล์ฟบลัดและค่ายจูปีเตอร์ (...และคำพยากรณ์ที่ยกระดับจากกลอนไปเป็นเล่นคำอักษรไขว้ รู้แล้วว่าอะพอลโลเป็นเทพแห่งบทกวี แต่ไม่ต้องถึงขนาดนี้ก็ได้มั๊ยคะคุณริก!)

เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา พลิกคะ พลิก! อ่านเลยคะ! แล้วมาทรมานกับการรอลุ้นไปพร้อมๆ กัน

ขอความบันเทิงจงสถิตกับทุกท่านค่ะ

ปัทมวรรณ 'ไอ้ต' บุรณมาตร์

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

แต่เมลโฟเมเน เทพธิดามิวส์แห่งโศกนาฏกรรม
หวังว่าท่านจะพอใจนะ

คำพยากรณ์กัมพู

คำเค้นจากความจำ	ถูกจุดย้าอัคคีเผา
เดือนดับลอยเด่นเช้า	เหนื่อยอดเขาปีศาจตาย
จ้าวแห่งการกลายร่าง	ภัยโถมถึงอันตราย
จวบร่างกระจัดจาย	ทั่วทั้งสายไทเบอร์จม

มุงสู่หริดี	เทพสุริย์จรจรัล
ผ่านวงกตสกรรจ์	สู่แดนอรัญรือนวาวววย
เสาะหาตัวนายจ้าว	แห่งม้าขาวระเรียววัย
ปิดคำดั่งลมหายใจ	อักษรไขว้จันรรจา

นิเวศน์ทิศปัจฉิม	เลสเตอร์หิมจักต้องไป
บุตรดีมีเทอร์ไซรั	ต้องหาไฟเหง้าอดีตกาล
เพียงหนึ่งกีบชี้แนว	จักรู้แถวและรู้ทาง
ก้าวไปค่อยๆ หยั่ง	ทับริยรังเฝ้าศัตรู

หากลวงลู่สู่สาม	รู้ตลอด
ถึงที่ไทเบอร์รอด	อยู่ได้
เมื่อนั้นอะพอลโล	จึงเริ่ม
ตะต่อละลีลาศ	เริ่มใจฟุ้งเต้นกัน

1

เคยเป็นอะพอลโล นี่เป็นหนูวิ่งในวงกต ช่วยส่งใครสักด้วย

ไม่

ผมไม่ยอมเล่าเรื่องของตัวเองช่วงนี้หรอก นี่เป็นสัปดาห์ที่ชีวิตตกต่ำ
น่าอาย พังพินาศที่สุดในชีวิตที่ผ่านมาสี่พันกว่าปีของผม เป็นเรื่องเศร้า
หายนะ ปวดใจ ผมไม่เล่าให้พวกคุณฟังแน่ๆ

แล้วคุณยังมานั่งทำอะไรอยู่ตรงนี้อีกล่ะ ไปซะ!

แต่เอาเถอะ สงสัยผมคงไม่มีทางเลือก ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
ซุสก็คิดว่าผมจะเล่าเรื่องนี้ให้พวกคุณฟังโดยถือเป็นการทรมานผม
อีกรูปแบบหนึ่ง

อย่างกับว่าแค่เขาสาปให้ตัวผมผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นเทพอะพอลโล
แสนศักดิ์สิทธิ์กลายเป็นวัยรุ่นมนุษย์ธรรมดาที่มีสิ่ว อ้วนเผละพร้อม
ชื่อแฝงว่าเลสเตอร์ พาพาโตพูลอสยังไม่พอ ไหนจะการที่เขาส่งผมไป
ทำภารกิจอันตรายในการปลดปล่อยเทพพยากรณ์โบราณทั้งห้าจาก
เงื้อมมือของเล้าจักรพรรดิโรมันแสนชั่วอีก แต่นั่นก็ยังไม่พอกับที่ เขา
ยังทำให้ผม อติตลกผู้ชายคนโปรดของเขาเป็นทาสของมนุษย์กึ่งเทพ

วัยสิบสองขวบชื่อเม็ก!

นอกจากเรื่องทั้งหมดแล้วซุสยังต้องการให้ผมบันทึกเรื่องน่าอัศจรรย์เหล่านี้เอาไว้ให้คนรู้กันทั่วอีก

ก็ได้ๆ แต่ผมเตือนแล้วนะ ในหน้ากระดาษจากนี้ไปมีแต่ความทุกข์ทรมานทั้งนั้น

จะเริ่มตรงไหนดี

ก็ต้องเริ่มจากโกรเวอร์กับเม็กสินะ

สองวันเต็มที่เราเดินทางผ่านเขาวงกต...ผ่านหลุมดำมืดมนและอ้อมทะเลสาบพิษไป ผ่านห้างเก่าร้างที่เหลือแต่ร้านขายของกรูบกริบ ฮัลโลวีนลดราคาและร้านบุฟเฟต์อาหารจีนที่ไม่น่าไว้วางใจด้วย

บางที่เขาวงกตก็เป็นสถานที่น่าทึ่ง เหมือนเครือข่ายอุโมงค์ที่ทอดตัวยืดยาวใต้ผิวโลกมนุษย์ มันจะเชื่อมห้องใต้ดิน ท่อระบายน้ำ และอุโมงค์ที่ทั้งร่างทั่วโลกโดยไม่สนใจกฎของเวลาหรือปฏิกิริยาใดๆ เราอาจเดินเข้าเขาวงกตผ่านฝาท่อระบายน้ำในโรม เดินไปแคลิฟุต์ เปิดประตูแล้วพบว่าเราอยู่ในค่ายฝึกตัวตลกในเมืองบัฟฟาโล มินนิโซตาก็ได้ (โปรดอย่าถามรายละเอียดเลย เรื่องมันสะเทือนใจ)

ถ้าเลือกได้ผมคงอยากเลี่ยงการเดินทางโดยใช้เขาวงกตไปเลย นั่นแหละ แต่น่าเสียดายที่คำพยากรณ์ซึ่งเราได้ฟังตอนอยู่ที่อินเดียยากกล่าวไว้ค่อนข้างชัดเจน ผ่านวงกตสกรรจ์ สู่วาดนอร์ธวอลล์วางวาย น่าสยดสะพรึง! เพียงหนึ่งกิบซ์นั้นว จักรู้แควและรู้ทาง

เสียแค่ว่าผู้นำทางมีกิบซ์ของเรา แซเทออร์ที่ชื่อโกรเวอร์ อันเดอร์วูดเนี่ย ทำยังไงก็ดูเหมือนไม่ได้รู้ทางเลย

"นายหลงละ" ผมพูดเป็นครั้งที่สิบแล้วมั้ง

"ไม่หลงเสียหน่อย!" เขาท้วง

เขาเดินต่อไปในชุดกางเกงยีนหลวมโพรกกับเสื้อยืดมัดย้อม กีบเท้าแพะของเขาเดินตุบตุบเปื้อนอยู่ในรองเท้าผ้าใบนิวบาลานซ์ 520 ที่ปรับให้เข้ากับเท้าก๊ิบๆ เป็นพิเศษ หมวกไหมพรมถักสีแดงคลุมผมหยิกหย้อยของเขาอยู่ ทำไมถึงคิดว่าแต่งตัวแบบนี้จะตบตาคนว่าเขาเป็นมนุษย์ได้ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะโหนกที่เป็นเขาต่อให้ใส่หมวกยังงี้ก็ยังโผล่ออกมาให้เห็นอยู่ชัดๆ รองเท้าแดงหลุดออกจากกีบวันละหลายรอบ แล้วผมก็เริ่มเบื่อกับที่จะต้องเป็นเด็กเก็บรองเท้าผ้าใบให้เขาแล้วนะ

เขาเดินมาหยุดที่สามแยกในทางเดิน ด้านหนึ่งมีผนังหินตัดหยาบๆ แบบโบราณที่พาไปสู่ความมืดมิด โกรเวอร์ยกมือขึ้นดึงหนวดแพะหรือมหมี่ของเข

"ว่าไง" แม็กถาม

โกรเวอร์สะดุ้งเฮือก ก็เหมือนผมแหละ เจอกันไม่นานเขาก็รู้จักที่จะกลัวแม็กเวลาที่เรารู้สึกเข้าใจ

ไม่ใช่ว่าแม็ก แม็กแคฟฟรีย์ดูน่ากลัวอะไรเลยนะ เธอตัวเล็กเมื่อเทียบกับคนอายุเท่ากัน แล้วก็แต่งตัวด้วยสีเส้นที่เหมือนไฟจราจร คือชุดเดรสยาวสีเขียว กางเกงรัดรูปเลกกิ้งสีเหลือง รองเท้าผ้าใบหุ้มข้อสีแดงสด ทุกอย่างขาดวินสกรปรอดูไม่ได้จากผลงานการคลานผ่านอุโมงค์แคบๆ กันมาหลายครั้ง ไบแมงมุมติดอยู่เต็มผมทรงกะลาครอบของเธอ เลนส์ของแว่นทรงตาแมวก็มัวเสียจนไม่เข้าใจว่าเธอยังมองเห็นได้ยังไง พุดไปแล้วเธอก็เหมือนเด็กอนุบาลที่เพิ่งเอาตัวรอดจากการทะเลาะเบาะแว้งในสนามเด็กเล่นเพราะแย่งกันเล่นชิงช้าอย่างล้อคร

โกรเวอร์ชี้อุโมงค์ทางขวา "ฉัน...ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าปาล์มสปริงส์

“ไปทางนั้นนะ”

“ค่อนข้างแน่นหροอ” เม็กถาม “เหมือนรอบที่แล้วตอนที่เรารเดินเข้าไปในห้องน้ำและทำให้ไซคลอปส์ที่นั่งลัวมอยู่ตกใจแทบแย่นะหโรอ”

“นั่นไม่ใช่ความผิดฉันนะ!” โกรเวอร์ท้วง “อีกอย่าง ทางนี้กลัมนั้ใช่... เหมือน...ตะบองเพชร”

เม็กทำมูกฟุดฟิดตมบ้าง “ไม่เห็นได้กลั้นตะบองเพชรเลย”

“เม็ก” ผมพูด “แซเทอร์ศวรจะเป็นไกดีให้พวกเรานะ เราไม่มีทางเลือกมากนักนอกจากจะไว้ใจเขา”

โกรเวอร์ฟนลมออกมอดังๆ “ขอบคุณที่ยืนยันความมั่นใจในกันและกันนะ ข้อเตือนใจประจำวันนี้ ฉันไม่ได้ขอให้โดนเสกเรียกตัวข้ามประเทศมาตีบนสวนมะเชือเทศที่ดาดฟ้าตึกในอินเดียนาโพลิส!”

เขาพูดอย่างกล้าหาญ แต่สายตาเอาแต่จับจ้องมองแหวนคู่ที่ประดับนิ้วกลางของเม็ก อาจกำลังกลัวว่าเธอจะเรียกดาบโค้งซิมีทาร์ออกมาจากแหวนและสับเขาทำเป็นแพะเสียบหลักย่างทั้งตัว

ตั้งแต่เขารู้ว่าเม็กเป็นธิดาของติมิเทอร์ เทพีแห่งศรรพสิ่งทีเิบโตตามธรรมชาติทั้งมวล โกรเวอร์ อันเดอร์วู้ดก็กลัวเธอมากกว่ากลัวผม ซึ่งเป็นอดีตเทพโอลิมเปียนด้วยซ้ำ ชีวิตช่างไม่ยุติธรรม

เม็กยกมือขึ้นปาดมูก “ฉันก็แค่ไม่คิดว่าเราจะต้องเพ่นพ่านอยู่ใต้ดินอย่างนี้มาสองวันเต็ม คินเดียนมีดครั้งต่อไปจะมาถึงในอีกแค่...”

“สามวันเท่านั้น” ผมพูดตัดบท “เรารู้่นา”

ผมอาจพูดห้วนไปหน่อย แต่ผมไม่อยากรย้าให้ตัวเองนึกถึงส่วนอื่นของคำพยากรณ์ ระหว่างที่เราเดินทางลงใต้ไปหาเทพพยากรณ์อีกองค์นั่น ลีโอ วัลเดซเพื่อนเราก็กำลังเร่งขี้มังกรลัสมฤทธิ์ของเขาไปที่ค่ายจูปีเตอร์

ฐานฝึกมนุษย์กึ่งเทพโรมันทางตอนเหนือของรัฐแคลิฟอร์เนีย หวังว่าจะไปเตือนเรื่องไฟ ความตาย และหายนะที่กำลังจะเกิดขึ้นเมื่อถึงคืนเดือนมืด

ผมพยายามพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนลง "เราต้องคิดว่าสื่อกับพวกโรมันจะรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นทางเหนือได้ เรามีภารกิจของเรา"

"แล้วก็มีเรื่องเร่งด่วนของตัวเองไม่ใช่เหรอ" โกรเวอร์ถอนใจ

"หมายความว่าไง" เม็กถาม

เขาเลียงคำตอบไปเหมือนกับที่ทำมาตลอดสองวัน "จะดีกว่าถ้าเราไม่พูดถึงเรื่องนั้น...ตรงนี้"

เขาเหลือบมองรอบตัวอย่างกระวนกระวายอย่างกับจะมีใครงอกออกมาจากผนัง ซึ่งนั่นก็มีความเป็นไปได้อย่างมากทีเดียว เขาวงกตมีชีวิตเป็นของตัวเอง ดูจากกลิ่นที่โชยออกมาจากทางเดินบางส่วนแล้ว ผมค่อนข้างแน่ใจว่าอย่างน้อยมันก็มีลำไส้ใหญ่ล่ะนะ

โกรเวอร์เกาซีโครง "ฉันจะพยายามพาพวกเราไปถึงตรงนั้นให้ไว" เขารับปาก "แต่เขาวงกตมีจิตใจของตัวเอง ครึ่งสุดท้ายที่ฉันลงมาในนี้กับเพอร์ซิีย..."

สีหน้าของเขากลายเป็นสีหน้าแห่งความหวังเหมือนทุกครั้งที่เขาพูดถึงการผจญภัยครั้งก่อนกับเพื่อนสนิท เพอร์ซิีย แจ็กสัน ผมไม่โทษเขาหรอก เพอร์ซิียเป็นมนุษย์กึ่งเทพที่มีประโยชน์ทีเดียวเวลาเขาอยู่ข้างๆ เรา น่าเสียดายที่เราไม่สามารถเสกเรียกตัวเขามาได้ง่ายๆ เหมือนไกด์นำทางชาวแซเทออร์ของเรา

ผมวางมือลงบนบ่าของโกรเวอร์ "เรารู้ว่านายพยายามที่สุดแล้วไปต่อกันเถอะ และระหว่างที่ตามหากลิ้นตะบองเพชร ถ้าจะช่วยเปิดรูจุมูกหากลิ้นอาหารเข้าด้วยก็ดีนะ เอาเป็นกาแฟหรือโคนัทธรสเมปเปิ้ลมะนาว

ก็ได้ ถ้าได้อย่างนั้นก็เยี่ยมเลย"

เราเดินตามไกด์ของเราลงไปยังอุโมงค์ทางขวา

เดินไปได้ไม่เท่าไรทางเดินก็แคบและเตี้ยลง บีบให้เราต้องย่อตัว และค่อยๆ คืบไปเป็นแถวเรียงเดียว ผมอยู่ตรงกลาง ที่ซึ่งปลอดภัยที่สุดแล้ว คุณอาจคิดว่านั่นดูไม่กล้าหาญเอาเสียเลย แต่ไกด์เวอร์เป็นจ้าวแห่งธรรมชาติและเป็นสมาชิกสภาผู้อาวุโสแห่งแซเทอร์ ว่ากันว่าเขามีพลังร้ายกาจมาก แต่ผมก็ยังไม่เคยเห็นเขาใช้พลังพวกนั้นเลย ส่วนเม็กเนีย เธอไม่ได้แค่สามารถใช้ดาบโค้งคู่ได้ แต่ยังสามารถทำเรื่องน่าทึ่งจากเมล็ดพันธุ์พืชธรรมดาๆ ซึ่งเธอก็พกมาจากอินเดียนาโพลิสด้วย

ในทางกลับกัน ผมเองกลับอ่อนแอและยิ่งช่วยตัวเองไม่ได้มากขึ้นทุกวัน ตั้งแต่ตอนที่เรารู้กับจักรพรรดิคอมโมดัสและผมเผยแพร่เจตจำนงค์ดีลิตีร์ของตัวเองจนเขาตาบอดไปนั้น ผมก็ไม่สามารถเรียกพลังเทพแบบเดิมๆ ออกมาได้อีกเลยแม้แต่น้อย นิ้วของผมรุ่มง่ามจะงะบนคอ อุจูละเล่ตึก ทักษะการยิงธนูของผมยิ่งตกต่ำลง แม้แต่ตอนที่ยิงไซคลอปส์ที่นั่งล้อมอยู่ตอนนั้นก็ยิงพลาด (ไม่รู้เหมือนกันว่าผมหรือเขาที่สมควรจะอายุมากกว่ากัน) ในขณะเดียวกันเจ้านิมิตที่เกิดขึ้นทั้งที่ไม่ได้หลับและทำให้ผมเป็นอัมพาตไปในบางครั้งก็ยิ่งเกิดขึ้นบ่อยและรุนแรงมากขึ้นทุกที

แต่ผมยังไม่ได้อธิบายเรื่องน่ากังวลพวกนี้กับเพื่อนๆ นะ ยังก่อน

ผมอยากเชื่อว่าพลังของผมก็แค่กำลังซาร์จใหม่อยู่ เพราะการทดสอบที่เราเจอในอินเดียนาโพลิสนั้นแทบทำลายตัวผมไปเลย

แต่มันก็อาจมีคำอธิบายอีกอย่างหนึ่ง ผมตกลงมาจากเขาโอลิมปัสและร่วงลงมาสู่ถึงขะยะในแมนฮัตตันเมื่อเดือนมกราคม ตอนนั้นเดือน

มีนาคมแล้ว นั่นแปลว่าผมเป็นมนุษย์มาประมาณสองเดือน เป็นไปได้ว่า
 ยิ่งผมอยู่ในร่างมนุษย์ธรรมดาสามัญนานเท่าไรผมจะยิ่งอ่อนแอลง
 เท่านั้น และนั่นทำให้ยิ่งกลับไปสู่สภาพความเป็นเทพได้ยากขึ้นอีก

สมัยที่ซุสเนรเทศผมลงมายังโลกเมื่อสองครั้งก่อนเป็นแบบนี้
 รีเปล่านะ ผมจำไม่ได้เลย บางวันผมแทบจำรสชาติของอาหารเทพ
 ไม่ได้ หรือจำม้าเทียมราชรถตะวัน หรือจำหน้าอาร์เทมิสน้องสาวฝาแฝด
 แท้ๆของผมไม่ได้ (ปกติแล้วผมคงจะพูดว่านั่นเป็นเรื่องตีนะ การไม่ต้อง
 จำหน้าน้องสาวตัวเอง แต่ตอนนี้ผมคิดถึงนางเป็นบ้าเลย แต่ห้ามไป
 บอกนางเลยเชียยว่าผมพูดอย่างนั้น)

เราค่อยๆ คืบไปตามทางเดิน ศรศักดิ์สิทธิ์แห่งโดไดนาส่น้อยอยู่ใน
 กระบอกเก็บศรเหมือนมือถือที่ตั้งปิดเสียงเอาไว้ อย่างกับอยากให้
 หยิบออกมาปรึกษานัก

ผมพยายามไม่ใส่ใจมัน

สองสามครั้งสุดท้ายที่ผมขอคำปรึกษาจากเจ้าศรนั้น มันไม่ได้
 ช่วยอะไรผมเลย ที่แย่กว่านั้นคือมันพูดภาษาอังกฤษแบบเซดสเปียร์
 โดยใช้คำว่าซูเจ้า ดูซ่า และถูก จริงแท้ มากเกินกว่าที่ผมจะรับได้
 ผมไม่เคยขอบุคเก้านัยอยู่แล้ว (หมายถึงยุค 1590 น่ะนะ) ผมอาจ
 ปรึกษาเจ้าศรนั้นตอนที่เราไปถึงปาล์มสปริงส์ ถ้าเราไปถึงปาล์มสปริงส์...

โกรเวอร์มาหยุดที่สามแยกอีกครั้ง

เขาดมกลิ่นทางซ้ายแล้วก็ดมทางขวา จมูกของเขาสั้นดุกดักเหมือน
 กระต่ายที่เพิ่งได้กลิ่นหมาล่าเนื้อ

ทันใดนั้นเขาก็ตะโกนว่า "ถอยไป!" แล้วโชนไปทางด้านหลัง
 ทางเดินตรงนั้นแคบมากเสียจนเขาสะดุดล้มลงมาบนดักของผมซึ่ง
 ทำให้ผมต้องล้มลงไปกับดักของเม็กซึ่งก็นั่งลงอย่างแรงพร้อมส่งเสียง

คราวด้วยความตกใจ ก่อนที่ผมจะทันได้บ่นว่าผมไม่ชอบवादเป็นกลุ่ม
หูของผมก็อื้อไปหมด ความชื้นถูกดูดไปจากอากาศ กลิ่นเหม็นเปรี้ยว
ชัดเข้ามาเหมือนกลิ่นยางมะตอยที่เพิ่งราดบนผิวทางด่วนแอริโซนา
มาสดๆ ร้อนๆ และที่อีกด้านของทางเดินตรงหน้าเรามีแผงไฟสีเหลือง
และรังสีร้อนผ่าวรุนแรงที่จบลงอย่างรวดเร็วพอๆ กับตอนที่มันเริ่มขึ้น

ผมยังอืออึงไปหมด...อาจเป็นเพราะมีเลือดเดือดปุดๆ อยู่ในหัว
ในปากของผมแห้งเสียจนไม่สามารถกลืนน้ำลายได้ ผมบอกไม่ถูกว่า
ตัวเองกำลังตัวสั่นจนคุมไม่ได้หรือเราทั้งสามคนก็สั่นเหมือนกันหมด

"นั่น...นั่นอะไรกัน" ผมถามขึ้นทั้งที่สัญชาตญาณแรกอยากถามว่า
นั่นใคร มีอะไรสักอย่างเกี่ยวกับไฟร้อนรัยนั้นที่คุ้นตามผมอย่างประหลาด
ท่ามกลางกลิ่นควันขึ้นขมที่ยังคงค้างอยู่ผมรู้สึกกว่าตัวเองได้กลิ่นอาย
ของความเกลียดชัง หงุดหงิด และความหวาดด้วย

หมวกไหมพรมถักของโกรเวอร์ขึ้นควันจุก ร่วงของเขาส่งกลิ่น
ชนแพะไหม้ "นั่น..." เขาพูดอย่างอ่อนแรง "...แปลว่าเราใกล้จะถึงแล้ว
เราต้องรีบละ"

"อย่างที่คุณพูดมาตลอดนั่นแหละ" เมื่อบ่นพิมพ์ "ลูกซะที" เธอ
ใช้เข่ายันผมอย่างแรง

ผมตะเกียกตะกายลุกขึ้น อย่างน้อยก็พยายามลุกให้ได้สูงที่สุด
ในอุโมงค์เดี่ยวๆ แห่งนี้ เมื่อไฟนั้นผ่านไปแล้วผิวของผมก็รู้สึกขึ้นขึ้น
ทางเดินตรงหน้าเรามีดและเงียบไปอีกครึ่ง เส้นทางนี้ราวกับเป็นทาง
ระบายไฟนรกที่ชำรุดเสียหายอย่างไรอย่างนั้น แต่ผมเองก็ใช้เวลาอยู่กับ
ราชรถตะวันตกานเสียจนกะความร้อนของไฟได้ ถ้าพวกเราโดนไฟนั้น
เข้าไปต้องระเหิดหายกลายเป็นพลาสมาแน่ๆ

"เราต้องไปด้านซ้ายแทนแล้ว" โกรเวอร์ตัดสินใจ

"อืม..." ผมตอบ "ด้านซ้ายคือด้านที่มีไฟมานะ"

"แต่มันเป็นทางที่เร็วที่สุด"

"กลับหลังหันดีกว่ามะ" แม็กเสนอ

"ทุกคน เราใกล้ถึงแล้ว" โกรเวอร์ยืนยัน "ฉันสัมผัสได้ แต่เราหลงเข้ามาในเขาวงกตส่วนของเขา ถ้าเราไม่รีบไป..."

วิ๊ดดด!

เสียงก้องดังออกมาจากทางเดินด้านหลังเรา ผมอยากเชื่อว่ามันเป็นเสียงกลไกมั่วซั่วอะไรสักอย่างที่มีมักจะดังอยู่ในเขาวงกต เช่นเสียงประตูเหล็กเปิดโดยมีบานพับสนิมเขรอะ หรือของเล่นใส่ถ่านไฟฉายจากร้านขายของกรูบกริบฮัลโลวีนกำลังกลิ้งตกหลุมลึกที่ลึกจนไม่อาจรู้ว่กันหลุมอยู่ไหน แต่จากสีหน้าของโกรเวอร์ก็ยืนยันสิ่งที่ผมเดาไว้แล้วได้... นั่นเป็นเสียงร้องของสิ่งมีชีวิต

วิ๊ดดด! เสียงร้องครั้งที่สองยิ่งฟังดูโกรธเกรี้ยวและใกล้กว่าเดิมมาก

ผมไม่ชอบคำพูดของโกรเวอร์ที่บอกว่าเราหลงเข้ามาในเขาวงกตส่วนของเขาเลย คำว่าของเขาเนี่ยมันของใครกันแน่ คือผมก็ไม่ได้อยากจะเดินไปตามทางเดินเพื่อไปเจอกับเตาเผาอัตโนมัติหรอกระนะ แต่ไอ้เจ้าเสียงร้องที่ตั้งมาทางด้านหลังของเราก็กทำให้ผมสยดสยองน่าดู

"วืง" แม็กพูด

"วืง" โกรเวอร์เห็นด้วย

เราทั้งหมดวิ่งเต็มฝีเท้าไปตามทางเดินด้านซ้าย ชาวดีเรื่องเดียวคือทางเดินนั้นใหญ่ขึ้นนิดนึงทำให้พวกเราสามารถวิ่งหนีเอาชีวิตรอดได้โดยมีที่ให้แหว่งแขนบ้าง เมื่อมาถึงทางแยกอีกครั้งเราก็กเลี้ยวซ้ายอีก แล้วก็เลี้ยวขวาทันที เรากระโดดข้ามหลุม วิ่งขึ้นบันไดและหือไปตาม

ทางเดินอีกทางหนึ่ง แต่เจ้าตัวที่ตามเรามากก็ดูจะตามกลืนพวกเราได้
อย่างไม่มีปัญหาเลย

วิ๊ดดด! เสียงของมันร้องดังออกมาจากความมืดมิด

ผมเคยได้ยินเสียงแบบนี้มานานก่อน แต่ความทรงจำมนุษย์อันจำกัด
ของผมไม่อาจชี้เฉพาะไปได้ว่ามันคืออะไร น่าจะเป็นสัตว์ปีกที่บินได้
ไม่ใช่เจ้าตัวน่ารักแบบนกแก้วหรือนกกระตั้ว ต้องเป็นตัวอะไรสักอย่าง
จากย่านไพนรอก...อันตราย กระจายเลือด และซีโมโหสุดๆ เลย

เราโผล่ขึ้นมาในห้องโถงทรงกลมที่ดูเหมือนเป็นก้นบ่อน้ำขนาดยักษ์
มีทางเดินแคบๆ วนไปตามด้านข้างผนังอิฐ ข้างบนนั้นจะมีอะไรบ้างผม
ก็ไม่รู้ แต่ผมก็มองไม่เห็นทางออกทางอื่น

วิ๊ดดด!

เสียงนั้นบาดกระดูหูส่วนกลางผมจริงๆ เสียงกระพือปีกดังมาจาก
ทางเดินด้านหลังเรา...เหมือนผมได้ยินเสียงนกหลายตัวเลยแะ เจ้าตัว
พวกนั้นเดินทางเป็นฝูง? ผมเคยเจอพวกมันมาก่อน เคยเอาชนะมันได้
มาแล้ว ผมน่าจะรู้ดี!

"เอาไงต่อ" เม็กถาม "ขึ้นมั้ย"

โกรเวอร์มองไปยังช่องเปิดที่แผ่รังสีนำหนุ่ที่อยู่ด้านบน ปากของเขา
อ้าค้างไว้ "นี่มันไม่มีเหตุผลเลย เจ้านี้ไม่ควรมาอยู่ตรงนี้"

"โกรเวอร์!" เม็กตะโกน "ขึ้นหรือไม่ขึ้น!"

"ขึ้น! ขึ้นไป!" เขาตะโกนตอบ "ขึ้นไปดีกว่า!"

"ไม่" ผมพูด รู้สึกกลัวจนเสียท่ายทอยอย่างประหลาด "เราขึ้นไป
ไม่ทันหรอก เราต้องปิดทางเดินนี้"

เม็กขมวดคิ้ว "แต่..."

"ไฉ่ตันไม่วะเคยนั่นนะ!" ผมตะโกน "เร็วเข้า!"

เรื่องหนึ่งที่ผมพูดได้เกี่ยวกับเม็กนะ เมื่อใดที่เราต้องการเรื่องวิเศษๆ เกี่ยวกับพีช ก็ต้องเป็นเธอนี่แหละ เธอควักกระเป๋าเล็กรูที่ติดอยู่กับเข็มขัด จิกเปิดเมล็ดพันธุ์พีชหนึ่งห่อแล้วก็เทลงไปบนพื้นอุโมงค์เลย

โกรเวอร์เองก็ควักขลุ่ยต้นอ่อนขึ้นมา เขาเล่นเพลงจังหวะกระฉับกระเฉงเพื่อเพิ่มอัตราการเจริญเติบโตระหว่างที่เม็กคุกเข่าต่อหน้าเมล็ดพันธุ์พวกนั้น คิ้วของเธอขมวดมุ่นตั้งสมาธิอย่างสูง

เมื่อร่วมมือกัน จ้าวแห่งธรรมชาติและธิดาแห่งดีมีเทอร์ก็เป็นซูเปอร์คู่มือเรื่องการทำสวนเลยทีเดียว เมล็ดพันธุ์นั้นงอกออกมาเป็นผลมะเขือเทศ กิ่งก้านของมันงอกงามและสอดประสานกันปิดทางเข้าอุโมงค์ ไปไม่คิดที่ตัวออกด้วยความเร็วสุดยุด มะเขือเทศพองขึ้นเป็นผลสีแดงขนาดเท่ากำปั้น อุโมงค์นั้นเกือบจะปิดไปอย่างถาวรแล้ว ตอนที่สัตว์คล้ำขนกมีขนดำมืดพุ่งผ่านช่องตาข่ายต้นไม้ออกมาได้

กรงเล็บเฉียวแถมข้างซ้ายของผมตอนที่สัตว์ตัวนั้นบินผ่านไปแทบจะเจาะเข้าตามผมไปอย่างฉิวเฉียด เจ้าสัตว์ตัวนั้นบินวนกลับมากรีดเสียงราวจะประกาศชัยชนะก่อนจะไปเกาะที่ทางลาดวนเหนือศีรษะ พวกเราไปลืบทอดและก้มมองมาด้วยดวงตาสีทองเหมือนแสงประกาย

นกเค้าแมว? ไม่ใช่หรอก นี่มันตัวใหญ่กว่านกเค้าแมวที่ใหญ่ที่สุดของอารีน่าเกือบสองเท่า ขนของมันดำขลับราวกับหินออบซิเดียน มันยกกรงเล็บสีแดงกำขึ้น เปิดจะงอยปากสีทองและใช้ลิ้นหนาสีดำของมันเลียเลือดจากกรงเล็บนั้น...เลือดผม

สายตามผมพราวเปลวไปหมด เขาอ่อนโยนแทบไม่อยู่ ผมแทบไม่ได้ยินเสียงอื่นๆ ที่ดังมาจากอุโมงค์ ทั้งเสียงกรีดร้องอย่างขจัดใจ เสียงกระพือปีกตอนที่นกปีศาจตัวอื่นๆ พยายามต่อสู้กับต้นมะเขือเทศ และพยายามเจาะผ่านมาให้ได้

เมื่อกปรากฏตัวขึ้นข้างๆ ผม ดาบโค้งของเธอสะท้อนแสงวาบ
อยู่ในมือทั้งสองข้าง สายตาจับจ้องที่เจ้านกสีดำตัวมหึมาที่เกาะเหนือ
พวกเรา "อะพอลโล นายโอเคมัย"

"สตริกซ์" ผมพูด ชื่อนั้นผุดขึ้นจากสมองมนุษย์อันอ่อนด้อยของผม
"เจ้าตัวนั้นคือตัวสตริกซ์"

"แล้วจะฆ่ามันได้ยังไง" เม็กถาม เป็นคำถามที่เหมาะสมกับ
สถานการณ์จริงเสมอ

ผมแตะแผลบนหน้า ทั้งแก้มและนิ้วของผมชาไปหมดแล้ว
"เอ่อ จะฆ่ามันก็อาจเป็นเรื่องยากหน่อย"

โกรเวอร์ส่งเสียงร้องสะดุ้งตอนที่สตริกซ์ตัวอื่นๆ กรีดร้องและ
พุ่งเข้าชนต้นมะเขือเทศ "นี่ มีอีกหกหรือเจ็ดตัวที่พยายามจะพุ่งเข้ามา
ไอ้มะเขือเทศพวกนี้กันไว้ไม่อยู่หรอกระ"

"อะพอลโล ตอบฉันมาเดี๋ยวนี้" เม็กสั่ง "ฉันต้องทำยังไง"

ผมอยากทำตามคำสั่ง อยากทำจริงๆ นะ แต่ผมไม่รู้จะปั่นคำพูด
ให้ออกมาจากปากได้ยังไง ผมรู้สึกราวกับว่าเฮฟต์สเฟิงร้ายกลดอนพัน
อันลือชื่อของเขาใส่ผม และผมยังอยู่ในอิทธิพลของน้ำทิพย์หวิหระ
ที่เขาใช้เวลากลอนพันเด็ก

"การ...ฆ่าเจ้านกจะทำให้เราโดนสาป" ในที่สุดผมก็พูดออกมาได้

"แล้วถ้าไม่ฆ่ามันล่ะ" เม็กถาม

"อ้อ มันก็จะทะลวงใส่เรา ตีมีเลือดเรา แล้วก็กินเนื้อเราเลยด้วย"
ผมยิ้มทั้งที่รู้สึกว่าได้พูดอะไรตลกเสียหน่อย "อีกอย่าง อย่าให้
สตริกซ์ชวนเอาได้นะ มันจะทำให้เราเป็นอัมพาต!"

เพื่อเป็นการสาธิต ผมเลยล้มตึงไปข้างๆ ให้ดูเสียเลย

และที่เหนือศีรษะของเราทุกคน เจ้าสตริกซ์ตัวนั้นก็กางปีกโฉบลงมา

2

นืออยู่ในกระเป๋ มัดเข้ากับหลังเจ้าเซเทอร์ เข้านี้ห่วยเกินเบอร์

"หยุดนะ!" โกรเวอร์ตะโกนเสียงหลง "เรามาดี!"

เจ้านกนั้นไม่ได้นำพากับคำพูดของเขา มันยังโถมตีลงมาอยู่ดีและพลาดใบหน้าเขาไปได้เพียงเพราะเม็กโผล่เข้ามาพร้อมกับดาบโค้งของเธอ เจ้าสตริกซ์เปียงหลบ บินหมุนวนอยู่ระหว่างใบมีดทั้งสองของเธอ แล้วก็กลับไปเกาะที่เหนือหัวทุกคนบนทางลาดโค้งโดยไม่มีแผลแม้แต่นิด

วิ๊ดดด! เจ้าสตริกซ์กรีดเสียงอีกครั้งพลงสะบัดขน

"หมายความว่าไง 'แกจำเป็นต้องฆ่าพวกเรา' เนี่ย" โกรเวอร์ถาม เม็กขมวดคิ้ว "นายคุยกับมันได้ด้วยเหรอ"

"เอ่อ ใช่" โกรเวอร์ตอบ "ก็มันเป็นสัตว์นี่นะ"

"ทำไมถึงเพิ่งมาบอกตอนนี้ว่ามันพูดอะไร" เม็กถาม

"เพราะก่อนหน้านี้มันเอาแต่กรีดเสียง*วิ๊ดดด!*" โกรเวอร์ตอบ "ตอนนี้มันพูดว่า*วิ๊ดดด!*ในแบบที่บอกว่ามันจำเป็นต้องฆ่าเรา"

ผมพยายามขยับขาซึ่งตอนนี้ดูเหมือนจะกลายเป็นปูนซีเมนต์ กระสอบหนึ่ง ผมว่ามันดูน่ารำคาญเหมือนกันนะ ผมยังขยับแขนได้แล้วก็

ยังมีความรู้สึกที่บริเวณอก แต่ก็ไม่แน่ใจหรอกว่าจะรู้สึกได้อีกนานแค่ไหน

"ฉันถามเจ้าสตรีกซ์มัยว่าทำไมมันถึงจำเป็นต้องฆ่าเรา" ผมเสนอ
"วืดดดด!" โกรเวอร์พูดออกไป

ผมเบื่อภาษาสตรีกซ์ซะมด เจ้านกตัวนั้นตอบด้วยเสียงแกร็กๆ และเดาะลั่นเป็นระยะๆ

ระหว่างนั้นที่ทางเดิน เจ้าสตรีกซ์ตัวอื่นๆ ก็กรีดร้องและพุ่งตัวเข้าชนตาข่ายพีชที่กางกันเอาไว้ กรงเล็บสีดำและจะงอยปากสีทองเจาะทะลุเข้ามาได้เป็นระยะๆ จิกจนมะเขือเทศกลายเป็นมะเขือเทศสับพร้อมกินแบบซัลซ่า ผมว่าอย่างมากเราก็เหลือเวลาแค่ไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ เจ้านกพวกนี้จะทะลุเข้ามาฆ่าเราได้หมดทุกคน แต่จะว่าไปไอ้จะงอยปากคมกริบนั่นก็น่ารักดีนะ!

โกรเวอร์บิดมือเป็นเกลียว "เจ้าสตรีกซ์ตัวนี้บอกว่ามันถูกส่งมาให้หั่นเลือดเรา กินเนื้อเรา แล้วก็จะชวกไส้พุงของเรา ไม่จำเป็นต้องเรียงลำดับกันด้วย เขาบอกว่าเสียใจจริงๆ แต่นั่นเป็นคำสั่งสายตรงจากจักรพรรดิ"

"ไอ้พวกจักรพรรดิงี่เงา" เม็กพืมพ่า "จักรพรรดิคนไหน"

"ไม่รู้" โกรเวอร์ตอบ "เจ้าสตรีกซ์เรียกเขาแค่ว่าวืดดดด"

"นายแปลคำว่ากะชวกไส้พุงได้" เธอตั้งข้อสังเกต "แต่แปลชื่อจักรพรรดิไม่ได้เนี่ยนะ"

โดยส่วนตัวแล้วผมก็โอเคอยู่นะกับการไม่รู้ว่าเป็นจักรพรรดิคนไหน ตั้งแต่ออกมาจากอินเดียนาโพลิส ผมใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการหมกมุ่นกับคำพยากรณ์ทมิฬที่ได้ฟังจากในถ้ำแห่งโทรโฟเนียส เราเจอเนโรกับคอมโมดัสมาแล้ว ผมจึงเริ่มสังหรณ์ใจไม่ดีสุดๆ เรื่องตัวตนของจักรพรรดิ

คนที่สามซึ่งเรายังไม่ได้เจอนี้ ตอนนั้นผมยังไม่อยากได้การยืนยันอะไร ความรู้สึกล่องลอยที่ได้จากพิษของสตริกซ์มันเริ่มจะจางหายไปแล้ว ผมกำลังจะถูกเจ้านกเค้าแมวยักษ์ดูดเลือดกินทั้งเป็น ไม่ต้องหาเหตุผลมากมายว่านี่ผมก็ร้องห่มร้องไห้ด้วยความสิ้นหวังได้แล้ว

เจ้าสตริกซ์พุ่งตัวไปที่เม็ก เธอหลบไปด้านข้างและเหวี่ยงด้านแบนของดาบใส่ขนหางของนกตอนที่มันบินหวือผ่านไป ทำให้เจ้านกโชคร้ายตัวนั้นปลิวไปชนกับผนังด้านตรงข้ามโดยเอาหน้าพุ่งเข้าใส่อิฐ ก่อนจะระเบิดเป็นก้อนฝุ่นและขนกระจาย

"เม็ก!" ผมตะโกน "บอกว่าย่าฆ่ามันไง! เดียวโดนสาป!"

"ฉันไม่ได้ฆ่ามัน มันไปฆ่าตัวตายด้วยการเอาหัวโหม่งผนังเอง"

"ฉันว่าเหล่าเทพแห่งโชคชะตาจะไม่คิดแบบนั้นนะ"

"ฉันก็ต้องบอกพวกนางสิ"

"เอ่อ พวกเรา" โกรเวอร์ชี้ไปยังต้นมะเขือเทศที่บางลงเรื่อยๆ หลังจากโดนทั้งกรงเล็บและจะงอยปากโจมตีอย่างต่อเนื่อง "ถ้าเราฆ่าสตริกซ์ไม่ได้ เราก็ควรจะหาอะไรกันให้แข็งแรงกว่านี้มัย"

เขายกขลุ่ยขึ้นเป่า เม็กเสกดาบให้กลับเป็นแหวนก่อนจะยื่นมือไปทางต้นมะเขือเทศทั้งหลาย ลำต้นของมันหนาขึ้นและรากก็เริ่มหยั่งลึกลงบนพื้นหิน แต่ถึงยังไฉนก็เป็นการต่อสู้ที่ไม่มีทางชนะ ตอนนี้มีสตริกซ์อยู่อีกด้านหนึ่งมากเกินไปแล้ว มันจิกทั้งมะเขือเทศได้เร็วพอๆ กับตอนที่ต้นไม้งอกขึ้นมาใหม่

"ไม่เวิร์ก" เม็กผละถอยมาข้างหลัง โบกหน้าพราวไปด้วยเม็ดเหงื่อ "ถ้าไม่มีดินกับแสงสว่างก็ทำอะไรไม่ค่อยได้"

"จริงด้วย" โกรเวอร์มองขึ้นไปเหนือศีรษะพวกเรา สายตาไล่ตามทางเดินวนที่พาขึ้นไปยังความมืดมิด "เราเกือบถึงอยู่แล้ว ถ้าเราจะไปถึง

ด้านบนได้ก่อนที่พวกสตรีทซ์จะทะลุมา..."

"งั้นก็ขึ้นไปกัน" เม็กประกาศ

"เอ่อ ฮัลโลล?" ผมกล่าวอย่างทุกซะระทม "อดีตเทพเป็นอัมพาตนอนอยู่ที่นี่หน่วย"

โกรเวอร์ขมวดคิ้วมองเม็ก "เทพกา?"

"เทพกา" เธอเห็นด้วย

ขอทวยเทพช่วยปกป้องผมจากพวกวีรบุรุษกับเทพกาที่เถอะ แล้วพวกวีรบุรุษเนี่ยเป็นอะไรทำไมต้องพกเทพกาตลอดเวลาด้วยนะ เม็กหยิบเทพกาหนึ่งม้วนออกมาจากกระเป๋าเล็กๆ บนเข็มขัดของเธอ เธอจับให้ผมอยู่ในท่านั่ง หลังชนกับโกรเวอร์ แล้วก็เอาเทพกาพันไ้รักแร้เราทั้งสองคน มัดตัวผมเข้ากับเจ้าแซเทอรัวกับผมเป็นกระเป๋าเป้ป็นเขา

โกรเวอร์ยกแยะยกย่นลุกขึ้นด้วยความช่วยเหลือของเม็ก เขาบิดผมไปทางโน้นที่ทางนี้ที่จนเดียวผมก็เห็นวิวผนัง เดียวเห็นพื้น เดียวก็เห็นหน้าเม็ก แล้วก็เห็นซาอันเป็นอัมพาตของผมแผ่อยู่ใต้ร่างตัวเอง

"เอ่อ โกรเวอร์" ผมถาม "นายมีแรงพอที่จะสะพายฉันไปจนถึงข้างบนหรือ"

"แซเทอรัป็นเขาเก่งมากนะ" เขาพูดเสียงฮึดฮัด

จากนั้นเขาก็เริ่มเดินไปตามทางแคบๆ นั้น เท้าอัมพาตของผมลากครูดตามหลังเราไป เม็กตามมาพลางเหลือบตาไปมองแผงต้นไม้เชื้อเทศที่ค่อยๆ พังไปทุกที่ที่อยู่ด้านหลัง

"อะพอลโล" เธอพูด "รู้อะไรเรื่องสตรีทซ์ก็บอกมาหน่อย"

ผมพยายามค้นสมองตัวเอง ความหำกัอนทองคำออกมาจากตะกอนแม่น้ำ

"พวกมัน...พวกมันเป็นนกนาโชคร้าย" ผมบอก "พวกมันโผล่มาเมื่อไหร่ก็จะเกิดเรื่องเลวร้ายเมื่อนั้น"

"ແะงละ" แม็กตอบ "แล้วไงอีก"

"เอ้อ ปกติพวกมันกินคนที่อ่อนวัยและอ่อนแอ ทารก คนแก่ เทพธัมพาด...อะไรแบบนั้น พวกมันทำรังอยู่ด้านบนของทาร์ทารัสแล้ว...ฉันก็แค่เดาเอานะนะ แต่คิดว่ามันคงเป็นสัตว์เลี้ยงที่ไม่ค่อยดีเท่าไร"

"แล้วเราจะไล่มันไปได้ยังไง" เธอถามต่อ "ถ้าเราฆ่าพวกมันไม่ได้ เราจะหยุดพวกมันได้อย่างไร"

"ฉัน...ฉันไม่รู้"

แม็กถอนใจด้วยความหงุดหงิด "ถามศรแห่งโตโดนาหน่อยสิ ดูซิว่ามันจะรู้อะไรมัย ฉันจะไปซื้อเวลาให้พวกเรานิดนึง"

เธอวิ่งกลับลงไปตามทางเดิม

การต้องคุยกับเจ้าศรนั้นเป็นทางเดียวที่วันนี้ของผมจะแย่งดีกว่าเดิมได้อีก แต่ผมโดนสั่งมา และถ้าแม็กสั่งผมก็ขัดใจเธอไม่ได้ ผมเอื้อมมือไปด้านหลัง คั่นกระบอกศรจนกระทั่งดึงศรวิเศษนั้นออกมา

"สวัสดี ท่านศรอันแสนฉลาดทรงพลัง" ผมพูด (เริ่มด้วยการยอมมันนั่นแหละดีที่สุดแล้ว)

[กว่าสตูเจ้าจักคิดได้] เสียงของศรตอบมา [กว่าปากหั้นหนึ่งได้แล้วที่ตูข้าเฝ้าพยายามจะพูดกับเจ้า]

"เพ็งผ่านมาสีสืบแปดชั่วโมงเอง" ผมตอบ

[จริงแท้ เวลาช่างผันผ่านอย่างรวดเร็วในยามซึ่งเราสิ้นสะท้านเจ้าพึงลองดูบ้างว่าจะชอบฤาไม่]

"อ้อ" ผมพยายามข่มความรู้สึกที่จะหักศรนั้นทิ้ง "นายรู้อะไรเกี่ยวกับ"

พวกสตรีทรีทบ้าง"

[ข้าจึกต้องบอกเจ้าเรื่อง...ข้าก่อน สตรีทรีท? เจ้าเอ่ยเรื่องของพวกมัน ขึ้นมาด้วยเหตุใด]

"เพราะพวกมันกำลังจะกะชว...จะฆ่าพวกเราไง"

[เอว้!] เจ้าศรรางฮือ [เจ้าฟังหลักเลียงอันตรายเยี่ยงนั้น!]

"ยังกับฉันคิดเองไม่ได้เลยนะ" ผมตอบ "นายมีข้อมูลสำคัญอะไรเกี่ยวกับสตรีทรีทมั้ยละเนี่ย ท่านศรศิลป์แสนกินใจ"

ครั้นนั้นในมือผม ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันกำลังหาข้อมูลในวิกิพีเดียอยู่ มันไม่เคยยอมรับหรือว่ามันใช้อินเทอร์เน็ต ว่าไปแล้วมันก็อาจจะแค่บังเอิญก็ได้มั้งที่ครั้นจะมีประโยชน์ที่สุดเวลาที่เรายู่ในพื้นที่ที่มีไวไฟฟรี

โกเรเวอร์ยังคงสะพายร่างมนุษย์สุดน่าสมเพชของผมเดินขึ้นไปตามทางลาด เขาส่งเสียงทอดถอนใจและเดินโซเซใกล้ขอบทางเดินจนน่ากลัว ตอนนี้อยู่สูงกว่าพื้นราบเกือบห้าสิบฟุตแล้ว ไกลพอที่จะตกลงไปตายได้อย่างสวยๆ ผมเห็นเม็กยังอยู่ข้างล่าง เดินกลับไปกลับมาพลงพืมพำอะไรกับตัวเองและเขย่าหัวเมล็ดพันธุ์พืชออกมาเพิ่มอีก

ที่เหนือหัวพวกเรานั้น ทางเดินเหมือนจะวนเวียนต่อไปไม่รู้จบ ไม่ว่าด้านบนสุดจะมีอะไรอยู่ คือถ้ามันมีจุดสิ้นสุดนะนะ แต่เจ้าจุดนั้นมันยังอยู่ในความมืดมิด ผมว่านี่มันช่างไม่รู้จึกเห็นใจคนอื่นเอาเสียเลยที่เขาวงกตไม่จัดทำลิฟต์ไว้ให้ หรืออย่างน้อยมีราวจับก็ยังมีดี ไม่อย่างนั้นเหล่าวีรบุรุษที่มีความบกพร่องทางร่างกายจะบันเทิงกับกับดักสู่ความตายนี้ได้ยังไงกัน

ในที่สุดศรแห่งโดไดนา ก็บอกคำตัดสินออกมา [สตรีทรีทนั้นช่าง

อันตราย]

"เอาอีกแล้ว" ผมตอบ "ไม่เอาน่า ปัญญาของท่านจกนำแสงสว่าง มาสู่ความมืดมิดได้เสมอ"

[เจ้าหุบปากเสีย] เจ้าศรนั้นพูดต่อ [เราอ่านกันนี้ได้ หากแต่มัน จักสาปผู้ฆ่าและทำให้สตริกซ์ปรากฏตัวเพิ่มขึ้น]

"เออๆ แล้วมีอะไรอีก"

"มันพูดว่ายังไง" โกรเวอร์ถามระหว่างที่หอบไปด้วย

นอกจากคุณสมบัติกวนบาทาข้ออื่นๆ แล้วเจ้าศรนี้ยังพูดแต่ในหัว ของผมเท่านั้น ดังนั้นผมจึงไม่ได้แค่อูเหมือนคนบ้าเวลาที่พูดกับมัน แต่ผมยังต้องเอาคำบ่นพรวดของมันมาพูดย้ำให้เพื่อนๆ ฟังอีก

"มันยังหาในกูเกิลไม่เสร็จ" ผมบอกโกรเวอร์ "เอางี้ใหม่ท่านศรผู้ยิ่งใหญ่ นายลองค้นหาแบบมีข้อแม้เพิ่มเติม เช่น 'สตริกซ์ บวก เอาชนะ' "

[ข้าหาได้ใช้กลโกงเยี่ยงนั้น!] เจ้าศรตะโกนลั่นแล้วมันก็เงิบไป นานพอที่จะพิมพ์คำว่า สตริกซ์ + เอาชนะ

[นกนั้นอาจกันออกไปได้ด้วยการใช้เครื่องในสุกร] มันกลับมา รายงาน [สุเจ้ามีหรือไม่]

"โกรเวอร์?" เขาหันขวับกลับมาซึ่งไม่ใช่วิธีที่ตลกถ้าเขาอยากมอง หน้าผมเพราะผมถูกมัดเทปขาวไว้กับหลังของเขา เขาเกือบทำงูกผม ขูดกับผนังอิฐ

"ฉันจะพกเครื่องในหมูทำไม ฉันเป็นมังสวิรัตินะ!"

เม็กเดินตามพวกเราขึ้นมาแล้ว

"เจ้านกพวกนั้นเกือบเจาะเข้ามาได้แล้ว" เธอบอกเรา "ฉันลอง พืชหลายชนิดแล้ว ลองพยายามเรียกพวกพืชเซสมาด้วย..." เสียงของเธอ แดกพรวดด้วยความสิ้นหวัง

ตั้งแต่เดินเข้ามาในเขาวงกต เธอไม่สามารถเรียกกล้วยล่อภูตพีช
ของเธอออกมาได้เลย พวกมันมีประโยชน์เวลาต้องสู้ แต่ก็เล่นตัว
นิดหน่อยว่าจะโผล่มาที่ไหนและเมื่อไหร่ ผมคิดว่ามันก็คงเหมือนกับ
ต้นมะเขือเทศ พีชเซสก็คงไม่ค่อยมีประสิทธิภาพนักเหมือนกันเมื่ออยู่
ใต้ดิน

"ศรแห่งโดโดนา มีอะไรอีกบ้าง!" ตอนนี้ผมตะโกนแล้ว "จะต้องมี
อะไรนอกจากลำไส้หนูที่จะกันสตริกซ์ไปได้สิ!"

[เดียว] เจ้าศรพูด [หยุดบัดเดียวนี้! ดูประหนึ่งว่าอาวุธทุกสิ่งก็ใช้ได้]

"อา-นู-ดัด อะไรนะ" ผมถาม

สายไปแล้ว

ที่ได้ทำพวกเรานั้น เสียงกรีดร้องกระหายเลือดดังขึ้น เจ้าพวก
สตริกซ์เจาะผ่านกำแพงมะเขือเทศและกรูเข้ามาได้แล้ว

3

สตริกซ์นั้นยอดเยี่ยม
ใช่ จริงแท้ข้าขอบอกให้
แม่ที่สุดคือพวกมัน

"พวกมันมาแล้ว!" เม็กตะโกน

เอาจริงๆ นะ ทุกครั้งที่ผมอยากให้เธอพูดถึงเรื่องอะไรสำคัญๆ เธอก็จะหุบปากเงียบ แต่ถ้ากำลังเจออันตรายตรงหน้าชัดๆ ที่ไรเธอดันยอมเสียพลังงานกับการตะโกนว่า 'พวกมันมาแล้ว' ทุกที

โกรเวอร์เร่งฝีเท้า แสดงพลังระดับฮีโร่ขณะที่ก้าวขึ้นไปตามทางลาด โดยลากร่างไร้เรี่ยวแรงพันเทปกาวของผมไปด้วย

เพราะผมต้องหันหลังให้โกรเวอร์ ผมจึงได้เห็นภาพวิบวับสตริกซ์อย่างเต็มตาตอนที่พวกมันบินหือกันออกมาจากเงามืด ดวงตาสี่เหลี่ยมเรืองแสงจ้องอย่างกับเหรียญทองที่อยู่กับอนันตน้ำพุซุนๆ พวกมันมีก้นโหลหนึ่งได้มั้ง หรือมากกว่านั้น? ถ้าคิดว่เมื่อก็เจอตัวเดียวก็แทบแย่ ผมไม่อยากคิดเลยว่าถ้าเจอทั้งฝูงเราจะมีโอกาสรอดแค่ไหน โดยเฉพาะในเมื่อตอนนี้เราเข้าแถวเรียงเดียวบนทางเดินลาดประหนึ่งเป็นเหยื่อน้อยน่ากินสุดๆ ผมไม่คิดว่าเม็กจะช่วยให้นักทุกคนมาตัวตายด้วยการบินเอาหัวโหม่งผนังได้หรอกนะ

"อาร์บูทัส!" ผมตะโกน "ศรพุดอะไรไม่รู้เกี่ยวกับอาร์บูทัสที่จะกันเจ้าสตริกซ์ออกไปได้!"

"นั่นเป็นพืชชนิดหนึ่ง" โกรเวอร์หอบหายใจ "ฉันว่าฉันเคยเจออาร์บูทัสนะ"

"เจ้าศร" ผมพุด "อาร์บูทัสคืออะไร"

[ดูซ้ำหารู้ได้ไหม! แค่เพียงเพราะข้าถือกำเนิดในป่าละเมาะหาได้หมายความว่าข้าจักทำมาหากินเลี้ยงชาวสวน!]

ด้วยความหงุดหงิดกับคำตอบนั้น ผมเลยจับเจ้าศรใส่กลับเข้าไปในกระบอกเสียเลย

"อะพอลโล คุ่มกันให้หน่อย" เม็กเอาดาบเล่มหนึ่งของเธอมา ยัดใส่มือผมก่อนจะค้นหาอะไรสักอย่างในเข็มขัดทำสวนของเธอกลางเหลื้อมมองพวกสตริกซ์ตอนที่มันบินขึ้นมาอย่างหัวน้ใจ

ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเม็กคิดว่าผมจะคุ่มกันเธอได้ยังไง ฝีมือดาบของผมมันไม่เอาอ่าวแม้แต่ตอนที่ไม่ได้ถูกมัดเทปกาวยึดอยู่กับหลังของตัวแซเทอร์ เฉิฎุหน้ากับเป้าหมายที่จะสาปทุกคนที่เข้ามา

"โกรเวอร์!" เม็กตะโกน "เราหาได้มัยว่าอาร์บูทัสเป็นต้นไม้แบบไหนกัน!"

เธอฉีกห่อเมล็ดพันธุ์มั่วๆก่อนที่จะโปรยเมล็ดในนั้นลงไปยังที่ว่าง มันระเบิดออกเหมือนเมล็ดปิอปคอร์น กลายเป็นหัวมันเทศขนาดเท่าระเบิดมือและมีต้นอ่อนสีเขียวสดงอกออกมาด้วย มันตกลงไปท่ามกลางฝูงสตริกซ์ โดนหัวบางตัวและทำให้มันส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ แต่เจ้านกพวกนั้นก็ยังคงบินขึ้นมามากได้

"นั่นพืชประเภทหัว" โกรเวอร์พุดอย่างเหนื่อยอ่อน "ฉันว่าอาร์บูทัสเป็นพืชประเภทมีผลนะ"

เม็กฉีกห่อเมล็ดพันธุ์ออกมาอีกห่อหนึ่ง เธอโปรยระเบิดพุ่มไม้ที่มีผลสีเขียวเป็นพวงใส่พวกสตริกซ์ แต่นักพวกนั้นก็แค่บินหนีไป

"อุ้งน้เธอ" โกรเวอร์ถาม

"กูดเบอรี" เม็กตอบ

"แน่ใจ?" โกรเวอร์ถามอีก "รูปใบมัน..."

"โกรเวอร์!" ผมฉุนกึก "เรียกสติแล้วคิดแต่เรื่องพีชที่ใช้สู้ได้ตั้มย่นมัน...? เซ็ดเปิด!"

คือ... ผู้อ่านที่รัก พิจารณาเอาเองเถอะ ผมเนี่ยจะถามคำถามว่า *นั่นมันเซ็ดเปิดเธอออกมาจริงๆ? ผมไม่ได้ถามอยู่แล้ว* ต่อให้หลังจากนี้ เม็กจะบ่นยังไง ผมก็แค่พยายามจะเตือนเธอว่าสตริกซ์ตัวที่ใกล้ที่สุด กำลังพุ่งเข้าใส่หน้าเธอเท่านั้น

แต่เธอไม่เข้าใจคำเตือนของผม ซึ่งนั่นก็*ไม่ใช่ความผิดผม*

ผมเหวี่ยงดาบโค้งที่ยืมเธอมา พยายามจะปกป้องเพื่อนวัยเยาว์ของผม แต่เพราะผมเล็งเป้าได้ห่วยและเม็กมีปฏิกิริยารวดเร็วมากเท่านั้น เธอถึงยังมีหัวติดอยู่บนบ่า

"อย่าทำแบบนั้นอีกนะ!" เธอตะโกน ใช้ดาบอีกเล่มของตัวเองตีสตริกซ์ไปอีกทางหนึ่ง

"ก็เธอบอกว่าให้*คุ้มกันด้วย!*" ผมท้วง

"ไม่ได้แปลว่า..." เธอส่งเสียงร้องออกมาด้วยความเจ็บพลางเซล้มพร้อมกับรอยแผลบาดลึกที่ต้นขาขวา

จากนั้นพวกเราก็ถูกกลุ่มกรงเล็บ จะงอยปาก และปีกสีดำท่วมเข้ามาโจมตี เม็กเหวี่ยงดาบในมือไปทั่ว สตริกซ์ตัวหนึ่งพุ่งเข้ามาตรงหน้าผม กรงเล็บของมันเกือบจะควักลูกตาของผมออกไปได้อยู่แล้ว ตอนที่โกรเวอร์ทำเรื่องที่ไม่มีความคิด เขารีดออกมา

มันน่าประหลาดใจตรงไหน คุณอาจจะอยากถามแบบนี้ ถ้ากำลัง
โดนล้อมด้วยฝูงนกที่อยากกะชวกใส่ฟุงเราออกมากิน นั่นก็เป็นเวลาที่
ควรจะกรีดได้

นั่นก็จริง แต่เสียงที่ออกมาจากปากของแซเทออร์ผู้นั้นไม่ใช่เสียง
กรีดร้องธรรมดา

เสียงนั้นสะท้อนก้องไปทั่วเหมือนคลื่นช็อกเวฟจากระเบิด ทำให้
นกแตกฝูง หินสะท้อนสะท้อนและทำให้ใจของผมเต็มไปด้วยความกลัว
ยะเยือกโดยไม่มีสาเหตุ

ถ้าผมไม่ได้ถูกมัดเทปกาวไว้กับหลังของแซเทออร์ ผมคงวิ่งหนีไป
แล้ว ผมอาจจะกระโดดลงจากขอบทางเดินไปเลยแค่เพราะอยากไปให้พ้นๆ
จากเสียงนี้ แต่เพราะเป็นอย่างที่เป็นอยู่ ผมจึงได้แต่ทั้งดาบของเม็ก
ในมือและยกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดหู เม็กนอนราบอยู่บนทางลาด เลือด
ไหลเป็นทาง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพิษของสตริกซ์คงทำให้เธอเป็นอัมพาต
บางส่วนไปแล้ว แต่เธอก็ขดตัวกลมและยกมือขึ้นปิดหูเหมือนกัน

เจ้าสตริกซ์ทั้งหลายบินหนึ่งลงไปสู่ความมืดมิด

ใจของผมเต้นระรัว อะดรีนาลินไหลเปี่ยมตลอดทั้งร่าง ผมต้อง
หายใจลึกๆ หลายรอบกว่าจะพูดออกมาได้

"โกรเวอร์" ผมถาม "เมื่อก็นายเรียกใช้เสียงของแพนิกสินะ"

ผมมองไม่เห็นใบหน้าของเขาแต่ก็สัมผัสได้ว่าเขาตัวสั่นสะท้าน
เขาเองก็นอนลงบนทางลาดนั้น ตะแคงข้างเพื่อให้ผมหันหน้าเข้าหาผนัง

"ฉันไม่ได้ตั้งใจ" โกรเวอร์เสียงแหบไปหมด "ไม่ได้ทำมาหลายปีแล้ว"

"พะ...แพนิกเธอ" เม็กถาม

"เสียงร้องของเทพแพนผู้หายสาบสูญไป" ผมตอบ แค่พูดชื่อของเขา
ก็ทำให้ใจผมเต็มไปด้วยความเศร้า แฮ็อ เทพแห่งธรรมชาติผู้นั้นกับผม

เคยสนุกกันมากทีเดียวในช่วงสมัยโบราณตอนที่เราทั้งเดินและวิ่งร่วมกัน
อยู่ในป่าไม้! แพนเป็นนักสร้างความเป็นกันเองขั้นสุดยอด แต่แล้วพวกมนุษย์
ก็ตัดไม้ทำลายป่าส่วนใหญ่ไปเสียจนกระทั่งแพนจางหายมลายไปสิ้น
เจ้าพวกมนุษย์ พวกเจ้านี้แหละคือสาเหตุที่เทพเจ้าอย่างเราไม่ค่อย
จะได้อะไรดีๆ

"ฉันไม่เคยได้ยินใครนอกจากแพนใช้พลังนั้นเลย" ผมพูดขึ้น
"นายใช้มันได้อย่างไร"

โกรเวอร์ส่งเสียงที่ฟังดูเหมือนกึ่งสะอื้นกึ่งถอนใจ "เรื่องมันยาว"
เมื่อก่อนชื่อ "ไม่ว่ายังไงมันก็จะจบกันไปได้ละกัน" ผมได้ยินเสียงเธอ
ฉีกผ้า อาจจะกำลังทำผ้าพันแผลรักษาขาของตัวเองอยู่

"เธอเป็นอัมพาตรีเปล่า" ผมถาม

"เป็น" เธอพิมพ์ "จากเอวไปเลย"

โกรเวอร์ขยับตัวจากสายรัดเทปขาว "ฉันยังโอเคอยู่ แต่เหนื่อยมาก
เดี๋ยวพวกพวกนั้นก็กลับมา และตอนนี้ฉันแบกนายขึ้นไปตามทางลาด
ไม่ไหวแล้ว"

ผมไม่สงสัยเลย เสียงร้องของแพนอาจทำให้ทุกสิ่งกลัวหัวหดหนี
ไปหมด แต่มันเป็นเวทมนตร์ที่กินแรงของผู้ใช้มากเกินไปทีเดียว ทุกครั้ง
ที่แพนใช้พลังนี้เขาจะต้องนอนพักยาวไปถึงสามวันหลังจากนั้น

ที่ด้านล่าง เสียงร้องของเหล่าสัตว์ยังคงก้องไปทั่วเขาวงกต
เสียงกรีดร้องของพวกมันฟังดูเหมือนมันกำลังหนีไปด้วยความกลัว...
บินหนีไป! ก่อนจะกลายเป็นความสับสน... *พวกเราบินหนีทำไมนะ*

ผมพยายามกระดิกเท้า แล้วก็ต้องประหลาดใจที่ตอนนี้ผมได้
ความรู้สึกของนิ้วเท้าที่อยู่ในถุงเท้ากลับมาแล้ว

"ใครก็ได้ตัดเทปขาวที่มัดให้ที่ได้มัย" ผมบอก "ฉันว่าพิษมันเริ่ม

หมดฤทธิ์แล้วละ"

ทั้งที่เธอยังนอนอยู่ แต่เม็กก็ใช้ดาบนั้นเขี่ยนผมออกจากเทปกาวยาวทั้งสามคนยืนเรียงกันเอาหลังชนผนังแบบหลังชนผนังจริง...เหยื่อล่อสตรีทรีสามขึ้นยืนเหนือไหล่ไคลย้อยซึ่มเศร้าน่าสมเพชรอความตายส่วนที่ด้านล่าง เสียงกรีดร้องของเจ้านกเวรเหล่านั้นกลับยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆอีกไม่ช้าพวกมันคงบินกลับมาและเกรี้ยวกราดกว่าเก่า แสงเรืองมัวๆจากดาบของเม็กทำให้เห็นว่าที่เหนือหัวเราประมาณห้าสิบฟุตนั้นทางลาดของเราขึ้นไปต้นอยู่กับเพดานอิฐรูปโดม

"นึกว่าจะเป็นทางออก" โกรเวอร์พูด "ฉันนึกว่ามันจะต้องเป็น... ปล่องนี้มันดูเหมือนกับ..." เขาส่ายศีรษะราวกับไม่กล้าบอกพวกเราว่าเขาหวังว่ามันเป็นอะไร

"ฉันไม่ยอมตายที่นี่หรอก" เม็กพึมพำ

แต่สภาพของเธอกลับบอกสิ่งที่เป็นตรงกันข้าม ทั้งศอกและเข่าของเธอถลอกปอกเปิก ชูดสีเขียวซึ่งเป็นของขวัญล้ำค่าจากแม่ของเพอร์ซี แจ็กสันกลับดูเหมือนมันถูกใช้เพื่อเสาะสืบของเสียเขี้ยวดาบเธอฉีกเลกกิ่งข้างซ้ายออกมาและใช้เป็นผ้ารัดแผลที่ต้นขา แต่ตอนนี้เลือดก็ไหลออกมาชุ่มผ้าผืนนั้นแล้วเช่นกัน ถึงอย่างนั้นดวงตาของเธอก็ยังเจิดจ้าอย่างไม่ยอมลดละ เพชรปลอมที่ประดับปลายแวนทวงดาบของเธอก็ยังแวววาม ผมเวียนรู้มานานแล้วว่าอย่าประมาทและคิดว่าเม็ก แม็กแคฟฟรีย์ยอมแพ้มดทางดราไต์ที่เพชรเหล่านั้นยังคงเป็นประกายอยู่

เธอควักห่อเมล็ดพันธุ์อีกครั้งพลางหรีตอ่านฉลาก "กุหลาบแดฟโฟดิล ผลน้ำเต้า แครอต"

"ไม่ใช่..." โกรเวอร์เอากำปั้นขึ้นมาเคาะหัวตัวเอง "อาร์บูทัสเป็น

เหมือน...พืชที่มีดอกนะ โอ๊ย ฉันน่าจะรู้ดีเรื่องนี้เนี่ย"

ผมเห็นใจเขากับปัญหาเรื่องความทรงจำนี่นะ ผมเองก็น่าจะรู้อะไรหลายอย่าง ทั้งจุดอ่อนของสตริกซ์ ทางออกจากเขาวงกตที่ใกล้ที่สุด เบอร์ติดต่อบุคคลของซุสเพื่อที่ผมจะได้โทรไปร้องขอชีวิต แต่สมองของผมก็ว่างเปล่าไปหมด เขาเริ่มสั่นสะท้านซึ่งนั่นอาจเป็นสัญญาณว่าผมใกล้จะเดินได้อีกครั้ง แต่นั่นก็ไม่ได้ช่วยให้ผมรู้สึกดีขึ้น ผมไม่รู้จะเดินไปที่ไหนเว้นแต่เลือกที่จะตายที่เพดานหรือที่พื้น

เม็กยังสลับห่อเมล็ดพันธุ์ไปเรื่อย "หวัะหล่ำ วิสทีเรีย ไพรแคนธา สตรอเบอร์รี่..."

"สตรอเบอร์รี่!" โกรเวอร์ตะโกนดังขึ้นมาเสียงจนผมนึกว่าเขาพยายามจะใช้พลังแพนิกอีกครั้ง "นั่นแหละ! อาร์บูทัสเป็นต้นสตรอเบอร์รี่!"

เม็กขมวดคิ้ว "สตรอเบอร์รี่ไม่ได้เป็นไม้ยืนต้น พวกมันอยู่ในสกุล *ฟรากาเรีย* เหมือนกับดอกกุหลาบ"

"ใช่ๆ ฉันรู้!" โกรเวอร์ทำมีมวนๆ เหมือนเขาไม่สามารถจะพูดคำพูดออกมาจากปากได้เร็วพอ "แล้วอาร์บูทัสก็อยู่ในวงศ์ของกุหลาบป่า แต่..."

"นายสองคนพูดอะไรกันอยู่เนี่ย" ผมถาม เริ่มสงสัยละว่าพวกเขาแอบยืมไวไฟของครูแห่งโดโดนาแล้วไปหาข้อมูลใน พันธุ์ไม้.com มารึเปล่า "เรากำลังจะตายกันอยู่แล้ว แต่พวกนายมาเถียงกันเรื่องวงศ์ของพืชเนี่ยนะ"

"*ฟรากาเรีย* อาจจะใกล้เคียงพอแล้ว!" โกรเวอร์ยืนยัน "ผลอาร์บูทัสก็ดูเหมือนสตรอเบอร์รี่ เขาถึงเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าต้นสตรอเบอร์รี่ ฉันเคยเจอภูตไดรแอตอาร์บูทัส เรายังเถียงกันเรื่องนี้ใหญ่โตเลย อีกอย่างนะ ฉันเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องการปลูกสตรอเบอร์รี่ แซเทอร์จากค่ายฮาล์ฟบลัดก็ปลูกกันเก่งทุกคน"

เม็กมองห่อเมล็ดสตรอเบอร์รี่ในมืออย่างไม่มั่นใจ "ไม่รู้สินะ"

ทันใดนั้น ข้างใต้เรา สตรีกซ์โหลหนึ่งพุ่งขึ้นมาจากปากอุโมงค์และ
กรีดร้องประสานเสียงสุดเดือดดาลก่อนจะกะชวักพวงกัน

"ลองไอ้ฟ้ากริ้วร็อกนั่นซะ!" ผมตะโกน

"พราภาเรีย" เม็กแก้คำ

"เออ นั่นแหละ!"

แทนที่จะปาเมล็ดสตรอเบอร์รี่ลงไปยังที่ว่าง เม็กกลับฉีกเปิดห่อ
และค่อยๆ โรยมันลงไปตามขอบของทางลาดอย่างช้าๆ จนผมแทบบ้า

"เร็วสิ!" ผมพยายามตะเกียกตะกายหนีบลูกศรขึ้นมา "เราเหลือเวลา
อีกประมาณสามสิบวินาทีมั้ง!"

"อึดไว้" เม็กเขย่าให้เมล็ดสุดท้ายหลุดออกมา

"สิบห้าวินาที!"

"เดี๋ยว" เม็กโยนห่อทิ้ง เธอวางมือบนเมล็ดเหล่านั้นราวกับกำลัง
จะเล่นคีย์บอร์ด (ซึ่งผมขอบอกไว้ก่อนนะ เธอเล่นไม่เก่งเลย ไม่ว่าผม
จะพยายามสอนแค่ไหน)

"โอเค" เธอพูดขึ้น "เริ่มได้"

โกรเวอร์ยกขลุ่ยขึ้นและเริ่มเป่าเล่นเพลง 'สตรอเบอร์รี่ฟิลด์ส ฟอร์เอเวอร์
(ทุ่งสตรอเบอร์รี่ชั่ววันนิรันดร์)' ด้วยความเร็วเป็นสามเท่า ผมเลิกคิดจะ
หนีอันตราย เปลี่ยนเป็นหนีบอคูเลเล่ขึ้นมาเล่นคลอไปกับเขาแทน
ผมไม่รู้หรือว่ามันจะช่วยให้ได้ไหม แต่ถ้าผมจะต้องถูกฉีกร่างเป็นเสี่ยงๆ
อย่างน้อยผมก็อยากตายโดยกำลังเล่นเพลงของวงเดอะบีเทิลส์อยู่

ตอนที่คลื่นสตรีกซ์ลูกแรกกำลังจะบินมาถึงเรา เมล็ดเหล่านั้น
ก็ระเบิดตัวเหมือนดอกไม้ไฟชุดใหญ่ เถาสีเขียวงอกพุ่งออกไปสู่
ความว่างเปล่าและเกาะผนังด้านไกลเป็นแถวแบบที่ทำให้ผมคิดถึง

สายพินขนาดยักษ์ เจ้าสตริกซ์ยังบินผ่านช่องว่างระหว่างเถาได้ง่ายๆ แต่พวกมันกลับทำตัวไร้สติ เปลี่ยนทิศเพื่อเลี้ยวเถาไม้นั้นจนกระทั่งบินชนกันเองกลางอากาศ

ระหว่างนั้นเถาทั้งหลายก็กลายเป็นพุ่มหนาขึ้น ใบของมันเป็นคลื่นตัวออกดอกสีขาวบานและลูกสตรอเบอร์รี่สุกแดงก่ำก็ส่งกลิ่นหอมหวานไปทั้งบริเวณ

ทั้งโถงสันสะเทือนไปหมด ทุกที่ที่เถาสตรอเบอร์รี่สัมผัส หินหรืออิฐจะแตกร่วนออกเป็นผงจนสตรอเบอร์รี่สามารถหยั่งรากได้ง่ายๆ

เมื่อกยกมือขึ้นจากคีย์บอร์ดในจินตนาการ "นี่วงกตช่วยเราอยู่หรือ?" "ฉันไม่รู้!" ผมตอบทั้งที่กำลังเล่นคอร์ตเอฟไมเนอร์เซเวนอย่างแรง "แต่อย่าหยุด!"

เถาสตรอเบอร์รี่เหล่านั้นแผ่ตัวเป็นคลื่นสีเขียวทั่วผนังด้วยความเร็วที่ไม่น่าเชื่อ

ผมมัวแต่คิดว่าว้าว นี่ถ้ามีแสงอาทิตย์ เจ้าพืชนี้จะยังทำอะไรต่อมิอะไรได้เลิศแค่ไหน! ตอนที่หลังคาโดมแตกออกเหมือนเปลือกไข่แสงจ้าเสียดทะลุเข้ามาในความมืด ก้อนหินตกกระจายดังสายฝนลงมากระแทกหัวเจ้านกพวกนั้นและเจาะผ่านเถาสตรอเบอร์รี่เข้าไปด้วย (ซึ่งไม่เหมือนกับพวกสตริกซ์ เพราะเถาสตรอเบอร์รี่งอกกลับมาได้)

ทันทีที่แสงอาทิตย์โดนเจ้านกพวกนั้น พวกมันก็กรีดร้องและสลายกลายเป็นผงไป

โกรเวอร์ลัดขลุ่ยในมือ ผมวางอูคูเลเล่ เราทั้งสองคนมองอย่างทึ่งตอนที่พืชเหล่านั้นยังคงเติบโตต่อและสอดคล้องประสานกันจนเหมือนเป็นทรมโปลีนเถาสตรอเบอร์รี่ที่แผ่ตัวปล่องได้เท้าของเรา

เพดานโดมถล่มลงมาหมดและเผยให้เห็นท้องฟ้าสีฟ้าสด ลมแห่ง

อื่นๆ พัดลงมาเหมือนลมจากเตาอบที่เปิดอ้าอยู่

โกรเวอร์เงยหน้าขึ้นรับแสง เขาดมกลิ่นอากาศ น้ำตาพราวอยู่บนแก้ม

"นายบาดเจ็บตรงไหนรีเปล่า" ผมถาม

เขามองหน้าผม ความเจ็บปวดที่แผ่อยู่ในสีหน้านั้นเห็นแล้ว เสียดแทงยิ่งกว่าการมองดวงอาทิตย์ตรงๆ เสียอีก

"กลิ่นของสตรอเบอร์รี่อื่นๆ" เขาตอบ "เหมือนค่ายฮาล์ฟบลัด ไม่ได้กลิ่นมานานมาก..."

ผมรู้สึกปวดใจแบบที่ไม่คุ้นเอาเสียเลย ผมตบเข้าโกรเวอร์เบาๆ ผมไม่ได้ใช้เวลาในค่ายฮาล์ฟบลัดซึ่งเป็นที่ฝึกมนุษย์กึ่งเทพกรีกในลองไอส์แลนด์นานนัก แต่ก็เข้าใจว่าเขารู้สึกอย่างไร ผมนึกสงสัยว่าเหล่าลูกหลานของผมทำอะไรกันอยู่ที่นั่นบ้าง เคยเล่า วิล ออสติน ผมนึกถึงตอนที่นั่งรอบกองไฟกับพวกเขาแล้วร้องเพลง 'แม่ของฉันเคยเป็นมิโนทอร์' ขณะที่เรากินมาร์ชเมลโลเสียบไม้ ความเป็นสหายอย่างไว้ที่ติดเช่นนั้นช่างหายากแม้แต่ในชีวิตอมตะที่ผ่านมายาวนานของผม

เม็กยื่นฟิงฉั่น สีหน้าของเธอซีดเซียว ลมหายใจขาดห้วง

ผมควักกระเป๋าดูเองและเจอแผ่นอาหารเทพหักๆ ที่ห่อกระดาษเช็ดปากเอาไว้ ผมไม่ได้เก็บเอาไว้กินเองหรอก ในขณะที่ผมอยู่ในร่างมนุษย์แบบนี้การกินอาหารของเทพอาจทำให้ร่างของผมระเบิดไปได้ในทันที แต่ผมก็รู้ว่าเม็กไม่ชอบกินอาหารเทพ

"กินไป" ผมเอาห่อกระดาษนั้นยัดใส่มือของเธอ "จะได้ช่วยให้หายเป็นอัมพาตได้เร็วขึ้น"

เธอกัดฟันแน่นราวกับกำลังจะตะโกนว่าหนูไม่ยอมกิน! แต่สุดท้าย

ก็ตัดสินใจว่าเธออยากจะเดินได้อีกครั้งมากกว่า แล้วเริ่มเล็มอาหารเทพ

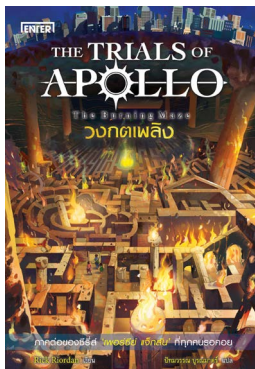
"นั่นอะไรนะ" เธอถามพลางขมวดคิ้วมองท้องฟ้าสีสดใส

โกรเวอร์ปาดน้ำตาจากใบหน้า "เราทำได้แล้ว เขาวงกตพาเรา
กลับมาที่ฐานของเราแล้ว"

"ฐานของเราจั้นหะรอ" ผมดีใจที่ได้รู้ว่าเรามีฐานของตัวเอง ผมหวังว่า
นั่นหมายถึงมีความปลอดภัย เต็มๆ และน่าจะมีเครื่องทำกาแฟ
เอสเพรสโซ

"ใช่" โกรเวอร์กลืนน้ำลายอย่างหวั่นใจ "ถ้ามันยังมีอะไรเหลืออยู่
นะนะ ไปดูกันเถอะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624942.html>